

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Romulus. En Novelle

Citation: Gjellerup, Karl: "Romulus. En Novelle", i Gjellerup, Karl: *Romulus. En Novelle*, 1883, s. 293. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup02-shoot-idm140131087921280/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Romulus. En Novelle

heldigt, at hun nøjedes med denne følelige Ytring af sit allerhøjeste Mishag og i alt Fald overlod den eventuelle Rest til dig . . . Ja, for det maa du jo være forberedt paa, naar du indlader dig paa Duel — ikke sandt? — I et heldigt Tilfælde — et forholdsvis heldigt Tilfælde, vil du komme til at dræbe ham.

— Og tror du maaske, at det Tilfælde vilde forurolige mig? . . . Forholdsvis heldigt, — nej, det heldigste — det heldigste. — For jeg hader ham, som jeg aldrig har trøt, jeg kunde hade nogen, — jeg hader ham, fordi han har kunnet gøre det i hendes Nærværelse og har ladet hende være tilstede ved sin Grusomhed, fordi hun har maattet tigge ham forgæves, fordi han har pint hende værre end om han havde slaaet hende, fordi han har krænget hendes Indre ud med en raa Haand, fordi — fordi hun har mærket ham med sit Had . . . Aa, — jeg forstaar slet ikke — nej, jeg kan ikke forstaa, at ikke jeg allerede havde slaaet ham.

— Jo, det er saamæn meget forstaaeligt, Gustav . . . Saadan noget kan kun en Kvinde gøre. — Vi Mænd er, — ja, for det første er vi jo noget mer haardhudede, — og saa — nej, vi kan ikke handle saadan lige ud, vi er

forkvaklede af Konveniensen, af --- Hensyn til juridisk Ret, og — mit og dit, og -- Fanden og hans Oldemo'er . . . Naa, jeg kan ogsaa godt forstaa, at du havde Lyst til at slaas med ham og dræbe ham, — det ligger inden for Konveniensen . . . Jeg finder det Hele ret naturligt, nogenlunde normalt, i Betragtning af de unormale Omstændigheder . . . Men-n, du maa dog indrømme mig, at det vilde være heldigere at undgaa den Duel — ja Gustav, -- for husk paa, at det lige saa godt kan være ham, der faar Hævn . . . Og hvis du skulde gaa hen og dø, -- saa vilde det være en temmelig bedrøvelig Udgang paa den Historie . . . Jeg siger det ikke saa meget for din Skyld, — du véd, jeg finder ikke det Hele saa lystigt, at den, der tager Reisaus, just gaar Glip af noget synderligt . . . Men det vilde være Synd for Esthers Skyld — og — maaske ogsaa — en Smule — for min Skyld.

-- Bedste, kæreste Fader --- men hvad skal jeg gøre? . . . Jeg kan jo ikke andet --- og jeg kunde ikke andet . . . Selv om det skulde gøre jer ulykkelige, jeg kan ikke angre.

— Nej, Vorherre bevares! det var da ogsaa det dumteste, du kunde give dig til . . . Ren Tids- og Nerve-Spilde . . . Hvis du